

1

Преструвам се, че ме няма. Аз съм жена от Айдахо на почивка с приятели. Аз съм младоженка от Индиана. Най-обикновена гостенка на хотел „Вилидж“, която разглежда Брекънридж в Колорадо и чака хотелският служител да ѝ докара отпред наетия автомобил. Върху главата ми тупва капка вода. Вдигам поглед към зелената тента и се премествам изцяло под нея. Черен кадилак ескалейд, от който гърми музика, влиза в колелото. Колата е огромна и аз очаквам вътре да има огромно туловище, но слизат три момчета – нисичък шофьор и двама високи пътници, – а хотелският служител, също момче, безмълвно поема ключовете от шофьора, подава му билетче и кимва.

Синът ми Къли, който допреди три месеца работеше в хотела, ми е казал, че мрази да паркира автомобилите на свои връстници, и вече разбирам защо. Като момиче и аз изпитвах същото – смущавах се да работя пред своите приятели и връстници. Най-неприятно ми беше да нагласявам ски обувките на момичета, които идваха през пролетната ваканция от Флорида или от Тексас. Винаги се оплакваха „Боли!“, а аз отговарях, че така трябва, докато пристягах обувките им.

Работила съм и като сервитьорка в „Брайър Роуз“, където мои съученици идваха с родителите си, поръчваха

си и аз приемах поръчката, все едно не се познаваме. Помня как Лесли Дей смучеше щипката на омара си и си мислех: *Само на богатите може да им се размине това, всъщност само те могат изобщо да го правят.* Ние не бяхме бедни, но понякога изглеждаше така в сравнение с мнозина новодошли, чиито бащи пристигаха в града, излезли в пенсия още на четирийсет.

Униформата на момчетата, които паркират колите на гостите, се състои от черен панталон и горнище от полар – облекло, което Къли се срамуваше да носи. Някои препасват на кръста си и черни портмонета с дребни пари. Къли по-скоро би изгубил пари. Представям си го как притичва и отваря вратите на колите, взема бакшишите и поглежда колко са едва след като хората са си тръгнали. Преструва се, че не го е грижа.

Наоколо виждам безброй такива момчета, връстници на сина ми, момчета с майки и бащи, с надежди и проблеми, и ме обзема смущаващо желание да ги прегърна. Да ги вдигна на ръце, както постоянно ме молеше Къли като малък, а аз често се дразнех. *Голямо момче си, можеш да ходиш.* Понякога ми се струваше като досадно бреме, особено в първите месеци след раждането, когато бях само на двайсет и една. Възприемах го като домашно за училище, като яйце, което трябва да нося със себе си, без да го пускам нито за миг и без да го счупя.

Трябва да тръгвам. След десет минути съм на работа. През седмицата правих предварителни интервюта, но днес отново се връщам пред камерата след тримесечно отсъствие. Не помръдвам. Гледам един от служителите – високия с черната коса, гладка като каска, гледам го, все едно е божество. *Моля те, дай ми сила. Сила да се върна, да се потопя отново в живота.* Възнамерявам да се впиша плавно и неусетно, ще се постарая да не привличам внимание върху себе си. Ще се появя, нахлупила въображаема шапка като онази, която носеше двайсет и две

годишният ми син и каквато носят децата, за да крият очите и лицата си, шапка, която казва: *Тук съм, но ме няма*.

Къли е мъртъв. Умря. Затова напуснах работа. Основателна причина. Нямам обаче основателна причина да се върна, да се събудя от зимния си сън. Имам чувството, че е изтекъл някакъв негласно, но единодушно определен краен срок, който изисква да се наведеш и да дръпнеш връзките на обувките си. Усещам, че е време да се опитам да отида другаде, в различна периферия или изгодна позиция. Не е нужно да тръгвам право нагоре, и крачка встрани ще свърши работа.

Служителят улавя погледа ми и аз свеждам очи към часовника си. Наистина нося часовник и вече не проверявам колко е часът на екранчето на мобилния си. Къли ми подари този часовник за Коледа, докато беше още в гимназията, а неотдавна го намерих в чекмеджето с бижутата си и грабнах малкия златен предмет, все едно съм го търсила цяла вечност. Предполагам, че го е избрал много старателно, че според него е бил елегантен. Нося на китката си представата как Къли пазарува, неговата по-младежка представа за мен. Нося изражението му, когато отворих кутийката – като че ли аз му бях направила подарък.

Още шест минути. Отново поглеждам към хотелския служител. Отдалече изглежда по-добре. Отблизо има големи пори, носът му тече и забелязвам нещо като пърхот по веждите. Така значи. Възможно е един живот просто да изчезне, а друг да продължи, нечий нос да продължи да си тече. Срам ме е, задето толкова много му се ядосвах, като беше малък. *Храни се с лъжица, не с пръсти. Къли! Вземи лъжицата*. На кого му пука, че се е хранил с пръсти. На кого?! Грешките обаче извикват усмивка на лицето ми. На мен ми пукаше.

Още една кола спира и този път друго момче хуква

към вратата на шофьора. Слабичко и средно на ръст, но изглежда силно. Отваря вратата на мъж на моята възраст, облечен с тясно бяло поло, което лъска на светлината. Хората излизат от колите си по различен начин, когато някой им отваря вратата. Този мъж се показва и макар да е с тъмни очила със стъкла като от живак, засенчва очите си с ръка, като че ли слънцето е досаден папарак. Пита момчето дали знае как се кара такава кола – червено порше.

То стрелва колата с поглед.

– Да, господине – отговаря. – Запознат съм с автоматичните скорости.

Подсмивам се. Мъжът явно не му вярва, колебае се. Когато най-сетне тръгва към входното фоайе, потупвайки джобовете си за ключовете, които е оставил на таблото, момчето имитира с жест, че го рита по задника. След това ме забелязва. Усмиввам се на шегата. Обзалагам се, че Къли би направил същото. Щеше да бъде като този младеж.

Младежът ме поглежда усмихнат. Отвърщам на усмивката му и се опитвам да покажа, че съм чула какво е казал на мъжа с поршетото. Ясно ми е. Познавам те. Различна съм от другите възрастни. Имах син като теб.

– Носите ли си билетчето? – пита ме той със същия студен и пренебрежителен тон, както е разговарял и с онзи мъж.

– Аз... мисля да повървя.

Отдалечавам се забързано, като че ли са ме спипали да правя нещо извратено. Обръщам се да го погледна, притеснена да не би да замахва с крак и към моя задник, но той отваря вратата на една жена. Истинска гостенка. Тя е безукорна. Красива, самоуверена, поддържана. Понякога дори лакираните нокти на друга жена може да те накарат да се почувстваш като неудачница. Понякога е достатъчно просто да не те забележат – хотелският слу-

жител трябваше да ме види, да ме разбере, – за да ти се скъса сърцето.

Жената не го поглежда, докато излиза от бялата кола и оправя дългото си светлозелено палто. Искане ми се да му кажа: *Аз бих те погледнала.*

2

Намествам се на неудобния и нестабилен стол, поставен под лек наклон между гишетото за билети и лифта за Врх 9. От срещуположни страни се скупчват тъмни облаци. Гледам ги как бавно пъплят, как небето закопчава старото си сиво палто. Всичко е добило различен оттенък и точно така трябва. Какъв е смисълът на промяната, ако нищо не се променя?

– Какво ще правим? – пита Кейти.

Тя е едната водеща, аз съм другата. Кейти Старкуедър, която преди представляше прогнозата за времето по новините в шест часа на телевизия КРОН 5. Понякога е излиятелна, шумна и безцеремонна като фризьорка, но е организирана и усърдна. Нашият оператор Майк не вярва, че фамилното ѝ име наистина е Старкуедър. Подозира, че си го е измислила, докато е учила метеорология. Двете с нея водим предаването „Пресни следи“, което се излъчва по хотелските стаи. Ние ви съветваме къде да се храните, какво да си купите, как да се обличате, какви приключения да планирате и какво да преживеете тук, в Брекърридж.

– Какво имаш предвид?

Поглеждам я и после изражението ми омеква. Май все още се озадачавам, когато хората ми говорят. Явно очаквам да не се обръщат директно към мен, все едно съм някаква откачалка или кралица.

– За какво ще говорим днес? – пита Кейти.

– За каквото и досега.

Навън е красива сутрин. Купете си нещо. Горедолу така започваме винаги. Кейт не изглежда доволна. Помня, че все се напрягаше преди началото, макар че предаването не е на живо. Май и аз се напрягах. Чувствах се важна, сякаш онова, което върша, има значение.

– Нямаме почти нищо – отбелязва Кейти. – Чудя се с какво да запълним още откакто...

Размърдвам кръстосаните си крака и придърпвам сакото си под брадичката – блясъкът на зимното слънце ми пречи да седя спокойно.

– Тук е открит най-големият къс самородно злато в Северна Америка – заявявам. – На трети юли хиляда осемстотин осемдесет и седма година от някой си Том Гроувс. Тежало сто петдесет и една унции. Нарекли го „бебето на Том“, защото Том го носел навсякъде като новородено. Въпросният къс бил голям колкото шестмесечно бебе. – Поглеждам Кейти. – Бихме могли да кажем това.

– Обичаш интересните факти за градовете – отговаря тя.

– Така е. Не знам защо.

Тя се поуспокоява.

– Не, сериозно – казвам, – не се притеснявам, че няма да има какво да кажем. На туристите им харесват такива подробности.

Харесва ми да представям градски митове и факти. Неща, които са се случили вчера и са направили днешния ден такъв, какъвто е. Напомня ми – а също и на гостите на хотелите – за живота на обитателите преди нас и за живота на постоянните жители. Живея тук, откакто се помня, като извадим трите години и шест месеца, през които живях в Денвър, докато учех в колежа. Баща ми живее тук през почти целия си живот. Можем да проследим корените си до 1860 г., когато неговият праядо

пристигнал да работи на хидравличната мина, унищожила възвишенията и водните запаси. Предполага се, че през същата година градът бил кръстен на вицепрезидента на страната с надеждата така да се сдобие с пощенска станция. Брекинридж. Променили първото „и“ на „ъ“, когато получили пощата и решили, че вицепрезидентът е задник.

Отварям очи за гледката в днешния ден: букетите от жилищни сгради, звуците от концерта за празника Спринг Флинг. Очевидни са развитието и разрастването – хотел „Уан Ски Хил“, Шок Маунтин, по-изисканите ресторанти с еднословни имена, – но това все още си е родният ми град. И все пак се чувствам като туристите, които трамбоват някое място, което принадлежи на всички и на никой, табула раза, върху която няма да оставя отпечатък. Сякаш просто минавам оттук.

– Ползите – ломоти Кейти и поклаща десния си крак. Иде ми да го натисна с ръка, за да спре. От известно време тя неистово проучва опорните точки, които ни е написала Холи. – Безопасността. В такъв случай просто да караме по списъка? Ценното и полезното?

Кейти носи прилепнал жълт пуловер. Овладяна е и макар на излизане от къщи и аз да мислех, че се владее, редом до нея се чувствам направо необуздана. Имам буйна тъмноруса коса. Косата на Кейти е подходяща за телевизията – светлоруса, обхваща лицето ѝ като втора кожа. Устните ѝ са тънки, но по време на отсъствието ми това се е променило. Сега са изкуствено издути, все едно смуче гъст млечен шейк през тънка сламка. По-малка е от мен с около пет години, но младае още повече, защото няма деца. Сега е с четвъртия си приятел за една година – счетоводител, който току ще изтърси някой странен факт за себе си като например: „Аз никога не ругая“ или „От мекото сирене получавам обриви“.

– Искаш ли да ги прегледаме? – пита ме тя, стиснала бележките.

– Няма нужда – отговарям.

Кейти се въздържа и не реагира нито с мимика, нито с думи. Смъртта е като шах и мат. Смъртта смуцава. Иска ми се да ѝ кажа да не ми подарява така победите. Майк проверява как стоим в кадър, което, изглежда, неизменно го кара да се чувства неловко. Трябва да ни погледне, но предпочита да го прави само през обектива.

– Сигурно ще снимаш доста за пълнеж – предупреждава го Кейт. – Не разполагаме с много.

– Ще се оправя.

Той въздъхва, като че заснемането на допълнителните материали е задача, от която зависи бъдещето на света. Харесвам Майк, обаче на него му трябваша дванайсет години, за да ми отвърне със същото, затова възприях чувствата си. Той е много гневен и завистлив, типично за по-вечето ниски мъже, и има простовато и грубо чувство за хумор.

Очите на Кейти още проблясват напрегнато, като че ли предстои да интервюираме терорист.

– Всичко ще бъде наред – успокоявам я.

– О, знам, просто... – Тя оставя изречението недовършено и се заема да изучава бележките, поклащайки крак. Този път левия.

Преди време щях много да се притесня, ако човекът, когото трябва да интервюираме, не се появи. Разбирам притеснението, сигурно и мен ще ме налегне, но ако се провалим, ако не се получи, просто ще изхвърлим материала, чудо голямо. Можем да го заснемем отново, имаме още един шанс. Натъзвавам се от тази мисъл. Знам, че за всяка работа е важно да цениш добрите ѝ страни, но убеждението във важността на моята, търсенето на значимост... все ми се изплъзва.

Вчера мъж на име Гари Дюран набил бременната си съпруга в дома им в Дилън. Тя и нероденото дете били откарани по спешност в Денвър с хеликоптер. Всички

чакат да видят дали жената и детето ще оцелеят, обаче ние не отразяваме такива събития. Може би ако не бяхме дотолкова ограничени, щях да съм добре. Може би ако правехме репортажи за липсата на евтини жилища за хората, които работят тук, но са принудени да живеят другаде, щях да имам някаква мотивация; или ако обръщаме внимание на истински човешки трагедии, щях да стана по-възприемчива към света. Вместо подобни теми обаче ние обсъждаме билетите за лифта, а после предлагаме ценни съвети в духа на „Да задвижим недвижимата собственост“ или „Умели скиори“ със Стив-О.

Майк вдига камерата на рамо като войник, тръгнал на война. Снима будката, където се продават билети за лифта, големия масив на планината, белите поддържани писти като плисета на издута от вятъра пола. Поглеждам ски инструкторите с техните червени елечи и колонките от деца, които се вият подире им като камшици; седалковите лифтове, обточили планината като вени, групичките скиори, които се катерят нагоре и слизат надолу – всичко работи прецизно като сърце. Всичко тук ще бъде наред.

Продуцентката ни Холи Бел се приближава към нас откъм билетното гише с брошура в ръка.

– Оттук имаме добър кадър – отбелязва тя предпазливо. Забелязала съм, че всички говорят с мен, като че ли съм глуха или глуповата. – Новата цена черно на бяло.

Поглеждам брошурата.

– Благодаря ти.

– Можеш да я вдигнеш и да я покажеш в даден момент – казва тя. – И стани, разходи се. Бъди позитивна. Толкова е полезно...

Отдалечава се – винаги е в непрестанно движение. Според Майк тя също си е измислила името и в този случай съм съгласна с него. Участвала е в конкурси за красота, после е водила подобно на нашето предаване в Сакра-

менто. Още се облича като водеща, все едно е дубльорка, която само чака Кейти или аз да се гътнем. Кейти е работила сама, докато ме нямаше. И това леко ме напруга, дори ѝ завиждам. Справила се е чудесно сама, затова се чувствам малко като гарнитура.

Потупвам с ръце по краката си. Правим толкова малко за толкова много време. Искам да се прибера у дома и да се видя със Сюзан, която се съгласи да ми помогне да приключи със стаята на Къли. Мисля си за дрехите и за кашоните, за вещите, които трябва да подреда. Врълхлетя ме внезапно... тази нужда да прочистя всичко. Сигурно ми се иска долният етаж да остане за татко и нашето пътуване този уикенд ми служи за краен срок. Татко, Сюзан и аз ще ходим в университета на Къли, където ще има събиране в негова памет в хотел „Бродмур“. Организира го Морган, дъщерята на Сюзан, а аз дори не знам какво точно ще представлява. В момента тя е студентка в Колорадо Колидж (буквално последва Къли там) и се опитва да си присвои правата на негова наследница. Морган и Къли отраснаха заедно, тя открай време митологизира приятелството им, което е още по-заблуждаващо сега, когато той вече е мъртъв. Наистина бяха близки, особено преди гимназията, но Морган го ценеше повече, отколкото той – нея. Мило е хрумването ѝ да организира нещо в памет на Къли, но като познавам Морган, не мога да се отърся от мисълта, че причината по-скоро е собствената ѝ необходимост да предяви претенции над сина ми.

Не бива да съм скептична, пък и истината е, че го очаквам с нетърпение. Не самото събитие, а начина, по който то отбелязва времето. Ще бъде първото ми излизане от града след смъртта му. Може би заминаването ще ми помогне да се завърна. Не знам. Ще решавам в крачка.

Кейти барабани с пръсти по гърдите си. Имитирам я, за да видя какво постига така и дали върши работа.